

ნერილობითი პრეზენტაცია თემაზე „ყველაზე შთამბეჭდავი ისტორია სიყვარულზე“

მარიამი და გიორგი ერთმანეთს 1960 წელს შეხვდნენ, უნივერსიტეტში. მარიამი ფილოლოგობაზე სწავლობდა, გიორგი – ინჟინრობაზე. მათ შორის არაფერი იყო განსაკუთრებით ხმაურიანი – არც კინოში დაუსვამთ ხმა, არც დიდ საჯარო აღიარებებს აწყოფდნენ. უბრალოდ, ყოველდღე ერთად მოდიოდნენ უნივერსიტეტში, ერთად მიდიოდნენ ბიბლიოთეკაში, და ერთმანეთს თვალებით ელაპარაკებოდნენ.

ერთად მხოლოდ სამი წელი გაატარეს. მერე გიორგის საგარეო მივლინება შეხვდა — საბჭოთა კავშირის იმდროინდელი წესი იყო: სწავლას რომ მორჩებოდი, რამდენიმე წლით სხვა რესპუბლიკაში მოგაგზავნიდნენ სამუშაოდ. გიორგი წავიდა, მარიამი დარჩა.

პირობა დადეს — დაიცდიდნენ ერთმანეთს.

მარიამმა გიორგის წერილების წერას მოუმატა. გიორგი წერილებს ზოგჯერ აგვიანებდა, მაგრამ ყოველთვის სწერდა უკან — ხანდახან ლექსებსაც უძღვნიდა.

ასე გავიდა ერთი, ორი, სამი... შვიდი წელიწადი.

მეგობრები მარიამს ეუბნებოდნენ, რომ დრო იყო ცხოვრება გაეგრძელებინა — ის ხომ არ დაბრუნდებოდა, ან თუ დაბრუნდებოდა, იქნებ უკვე ოჯახიც ჰყოლოდა.

მაგრამ მარიამი უბრალოდ პასუხობდა:

„ვგრძნობ, რომ მოვა. და ეგ გრძნობა ყველაზე ცხადია, რაც კი მქონია.“

მართლაც, მერვე წელს გიორგის წერილები შეწყდა. ერთმა ზამთარმა ჩაიარა სრულიად უხმოდ. მარიამი ფიქრებში იკარგებოდა – იქნებ ავად იყო? იქნებ აღარ უყვარდა? იქნებ უბრალოდ... დაიღალა?

წერილების ყუთთან მაინც ყოველდღე მიდიოდა.

ერთ დღეს, მარგის სუსხიან დილას, კარზე კაკუნი გაისმა. მარიამმა გაიღო და გიორგი იდგა მღურბლზე – შერეული მზერით, ოდნავ შეცვლილი, მკაცრად მჯდარი ნაოჭებით და ხელში დაჭერილი ქაღალდით.

„ყველა პასუხი აქ წერია“, – უთხრა.

ის წერილები არ ჩამოსვლია, რომელთა გაგზავნასაც ცდილობდა. მისი გადაყვანა მომხდარა სხვაგან, სიგნალები არ წვდებოდა, და ბოლოს – როცა თვითონ დაბრუნდა, წერილებით სავსე ჩანთა ჩამოიგნა. მარიამს ყველა ერთბაშად გადასცა.

წლები გავიდა. მარიამმა და გიორგიმ იქორწინეს. შვილები ეყოლათ. მარიამმა წერილები შინაგანი თაროზე შეინახა — მხოლოდ მაშინ იღებდა, როცა ენატრებოდა ის დრო, როცა სიყვარული ლოდინში იმრდებოდა, არა სიახლოვეში.

გიორგი უკვე არ იყო. მაგრამ წერილები, ყველა თავისი თარიღითა და ხელწერით – დარჩა.

